

Чучулига

Чучулига чурулика,
сѣ пѣсенѣта си Бога вика:
слѣзни, Боже, отъ небето,
да походишѣ изъ полето,
да погледашѣ ниви млади
и зеленитѣ ливади —
какѣ се въ утрото люлѣятѣ
и за тебе пѣсенѣ пѣятѣ!

Седни, Боже, срѣдѣ тревитѣ
да послушашѣ, какѣ пчелитѣ
хвѣркатѣ, пѣятѣ и не спиратѣ
отъ цвѣттята медѣ да сбиратѣ;
да погледашѣ всичко живо,
какѣ е плѣзнало щастливо,
и земята нацвѣтъла
и отъ цвѣтъѣ е натексала!

Чучулига чурулика,
чурулика, Бога вика.
А отъ синитѣ простори
Богѣ ѣ тихо проговори:

Азѣ ще пазя златни ниви
да сѣ хората щастливи,
тебѣ ще храня да живѣешѣ,
сладки пѣсни да имѣ пѣешѣ!